30/10/2020

“Ορκιζόμαστε να μείνωμε πάντα οι Έλληνες της 28ης”

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Καστορίας

Του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καστορίας Σεραφείμ, Υπερτίμου και Εξάρχου Άνω Μακεδονίας

«Ορκιζόμαστε να μείνωμε πάντα οι Έλληνες της 28ης Οχτώβρη, οι Έλληνες του ‘40-‘41».

Δεν είναι δικός μου ο τίτλος αυτός. Ανήκει σε έναν μεγάλο λογοτέχνη, τον Στρατή Μυριβήλη, που γεννήθηκε στη Συκαμιά της Λέσβου και μπολιάστηκε με την ιστορία του τόπου μας, ήπιε από το αθάνατο κρασί του ’21, αλλά και έγραψε για την ένδοξη εποποιία του 1940, που φέτος γιορτάζουμε τα 80 χρόνια και που σχεδόν πέρασε απαρατήρητα από τους πολλούς, λόγω της λοιμικής επιδημίας που μαστίζει την πατρίδα μας.

Δεν είναι τυχαία η ιστορία και τα ανδραγαθήματα των Ελλήνων του 1940. Οι Έλληνες τότε, με τη συμπεριφορά τους, το ήθος τους και την ανδρεία τους, αλλά και την πίστη τους στον Θεό, οι Έλληνες που δίδαξαν τους λαούς πώς να ζουν ελεύθεροι, όρθωσαν το ανάστημά τους στον Άξονα και έδειξαν στους ανθρώπους πώς να πεθαίνουν περήφανοι, ελεύθεροι και απροσκύνητοι. Γι’ αυτό και την ώρα εκείνη της ανομίας και της βίας, έστησαν στις χιονισμένες κορφές της Πίνδου, που

μέχρι σήμερα φυλάσσουν ως ατίμητο θησαυρό τα τίμια λείψανά τους, ισχυρότατο προπύργιο και οδόφραγμα στον φασισμό. Κι ενώ ο ουρανός ήταν κατασκότεινος από το σκοτάδι της αδικίας και της βαρβαρότητας, με το «Αέρα!» του τσολιά και με τη φωνή του Αλεξάνδρου Διάκου «Όλα για την πατρίδα!», έγινε αίθριος και φωτεινός. Έτσι, μια δράκα γενναίων Ελλήνων μαχητών σε λίγες ημέρες χάριζαν την πρώτη νίκη στο στρατόπεδο των ελευθέρων εθνών.

Αξίζει, όμως, να απολαύσουμε τον Στρατή Μυριβήλη, αξίζει να σταθούμε στη γλαφυρή του πένα και να πάρουμε χρήσιμα μηνύματα για την εποχή μας, γιατί δυστυχώς ξεχνάμε… Ξεχνάμε, γι’ αυτό και η ιταμότητα των γειτόνων μας και η ισλαμοποίηση της πατρίδος μας δεν έχει πλέον όρια.

Γράφει λοιπόν ο Στρατής Μυριβήλης:

«… Από την κορυφογραμμή της 28ης του Οχτώβρη μπορούμε ν’ αγναντέψουμε την πορεία της φυλής μας μέσα από τα περασμένα. Μπορούμε να το κάνουμε με θάρρος, να σταθούμε χωρίς ντροπή μπροστά στις άλλες κορυφές της Ελληνικής ζωής, που θα αντικρίσωμε από δω ψηλά…

Κάθε μια τους είναι ένας σταθμός μέσα στο αιώνιο περπάτημα της Φυλής. Και κάθε σταθμός είναι τρόπαιο τιμής και πολιτισμού. Όμως, όλα τα κοιτάμε σιωπηλοί από το υψόμετρό μας, από την κορφή της 28ης του Οχτώβρη, τα κοιτάμε κατάματα γιατί από κανένα τους δεν σταθήκαμε πιο κάτου. Αυτό μας δίνει νέα δύναμι και νέα πίστι. Και πόσο μας χρειάζονται σήμερα οι δυο αυτές αρετές, σήμερα που γυρίζομε σκεφτικοί ανάμεσα στα ματωμένα χαλάσματα της χώρας μας και της ψυχής μας.

Εικοστή ογδόη του Οχτώβρη.

Είναι τρανή τούτη η ημέρα και δεν είναι για να σβήση ποτέ το μεγάλο άστρο της πάνω από την Ελλάδα.

Σηκώθηκε ολάκαιρη η φυλή και την έγραψε με φωτιά και με αίμα.

Γεννήθηκε μέσα στην κραυγή των σειρήνων και των σαλπίγγων και απάντησαν στο τρομερό κάλεσμά της οι Πανέλληνες μ’ ένα ομόψυχο «Παρών».

Είναι μέσα στη ζωή των εθνών ημερομηνίες, που τα δικάζουν, τα δοκιμάζουν και ελέγχουν τα χαρτιά της ιστορικής τους ταυτότητας. Τέτοια είναι η μέρα της Σαλαμίνας, η μέρα του Μαραθώνα, η μέρα που έπεσε η Πόλη και ο Κωνσταντίνος, η μέρα του Ευαγγελισμού του 21, η μέρα του Κιλκίς και του Αβέρωφ η μέρα. Ας το μάθουν, λοιπόν, εχθροί και φίλοι μια για πάντα. Είναι η ίδια μέρα, που ξανάρχεται

με άλλο όνομα κάθε φορά μέσα στη ζωή και την ιστορία μας.

Η 28η είναι ακόμη ένα φανέρωμα του πνεύματος της Φυλής. Αυτή τη μέρα δώσαμε εξετάσεις μπροστά στο Θεό και στους ανθρώπους, δείξαμε την ταυτότητά μας την εθνική και βρέθηκε εν τάξει.

Δοκιμάσθηκε ο λαός μας «εν πυρί ως χρυσός εν χωνευτηρίω». Και βρέθηκε γνήσιος. Γι' αυτό πρέπει να συνειδητοποιήσουμε τις φυλετικές αξίες, που κυρώθηκαν αυτή τη μέρα, τη φοβερή και ωραία.

Ας καθορίσωμε, λοιπόν, τη σκέψι από κάθε μικρόψυχη επιφύλαξη για να πλησιάσουμε στο βωμό της θυσίας. Ας σπρώξωμε μακριά μας κάθε εγωισμό. Ας ξεχάσωμε σήμερα τους ενόχους, τους στιγματισμένους εξωμότες, τους αποξενωμένους από την καρδιά του έθνους Ελληνόφωνους...

Κείνη τη μέρα, που κραύγασαν οι καμπάνες και απαντήσαμε με τον Ύμνο του Σολωμού, δεν υπήρχαν ανάξιοι και άτιμοι Έλληνες. Κείνη τη μέρα κανένας εχτρός δεν υπήρξε ανάμεσά μας. Και σήμερα γιορτάζομε τη χαρά της ενωμένης, της ομόψυχης, της ομοούσιας Ελλάδας.

Ένας λαός, που μεγαλούργησε με τέτοιον τρόπο, χωρίς ούτε μια στιγμή να πάρη το ύφος θεατρίνου, έχει δικαίωμα να κρατήση τη σεμνότητά του σαν το μοναδικό στολίδι της θυσίας. Ένας λαός, που ανέβηκε τις πιο ψηλές κορφές της ζωής του μονάχος, έχει δικαίωμα να κρατήση σαν ακριβό τίτλο τιμής τη μοναξιά του.

Σήμερα ανεβαίνομε στο προσκύνημα των νεκρών, που σιωπούν. Τα μάτια μας δακρύζουν για κείνα τα μάτια που έσβησαν, για να μπορούμε εμείς να βλέπωμε με αχαμήλωτο βλέμμα προς τις κορυφές.

Ο ασπασμός μας πηγαίνει προς τα χέρια, που τσακίστηκαν, το προσκύνημά μας πηγαίνει προς τα πόδια, που πελεκίστηκαν, για νάχη η Ελλάδα χέρια να κρατήση το σπαθί της τιμής της και πόδια να σταθή όρθια μέσα στην καταιγίδα της φωτιάς και του ατσαλιού.

Είμαστε Έλληνες. Είμαστε οι Έλληνες του '40-'41. Πάνω από τα ερείπια της χώρας μας. Πάνω από τους αμέτρητους τάφους μας. Πάνω από τα χωριά μας τα ανασκαμμένα. Πάνω από τα αγαθά μας τα κουρσεμένα. Πάνω από τη φτώχεια μας και τη γύμνια μας. Πάνω από τα πάθη και τα μίση μας, ένας όρκος πρέπει να μας ενώση σήμερα τους Πανέλληνες. Ένας όρκος, που να περάση σαν μυστικό σύνθημα μεσ' απ' όλες τις καρδιές, που χτυπούν με ρυθμό ελληνικό.

Ορκιζόμαστε να μείνωμε πάντα οι Έλληνες της 28ης Οχτώβρη, οι Έλληνες του 40-

41…».

«Ας διαφυλάξωμε, λοιπόν, την 28 του Οχτώβρη μέσα στα άδυτα της εθνικής ψυχής, γιατί είναι το πνεύμα της φυλής που μίλησε με τις σάλπιγγές της. Ας την κάνωμε συνείδησι. Ας την κάνωμε πανοπλία. Ας τη κάνωμε κανόνα ζωής.

Όσο ζη η φυλή αυτή, η 28 του Οχτώβρη θα καίγη μέσα της άσβηστη φλόγα. Και σαν ξανάρθουν τα δίσεχτα χρόνια και ο άνθρωπος κινδυνέψη ακόμα μια φορά να χάση την αξιοπρέπειά του, η ελληνική φωτιά, που δεν σβήνει κάτω από τη στάχτη του χρόνου, θα περιμένη πάλι την ώρα της για να φωτίση την έντρομη πανανθρώπινη ψυχή στο δρόμο της αρετής και της λευτεριάς, στο δρόμο της περιφάνειας, στης τιμής τον δρόμο.

Η Ελλάδα των Μηδικών, η Ελλάδα της Πόλης, η Ελλάδα του 21, η Ελλάδα του 17, είναι μέσα στην Ελλάδα του 40. Σαν φυλή σταθήκαμε άξιοι της Ιστορίας μας. Τώρα είναι το χρέος μας:

Σαν άτομα να σταθούμε άξιοι της φυλής μας.

Ψηλά τις καρδιές οι Πανέλληνες.

Και ψηλά τις Σημαίες!» (Στρατής Μυριβήλης, Το πνεύμα της 28ης Οκτωβρίου, εκδ. Εργατική Εστία)

Ορκιζόμαστε, λοιπόν, να παραμείνουμε Έλληνες, έχοντας το πνεύμα, τη δύναμη και την ανδρεία του 1940.

Να παραμείνουμε Ορθόδοξοι Χριστιανοί, όπως μας παρέδωσαν οι πατέρες μας στον τόπο μας κι ως Ορθόδοξοι να φύγουμε από τον κόσμο αυτό.

Να παραμείνουμε στις επάλξεις του καθήκοντος τις δύσκολες αυτές ώρες με ενότητα και ομοψυχία, να λέμε «ΟΧΙ» σε όσους καπηλεύονται σήμερα την ιστορία μας, αλλά και «ΜΟΛΩΝ ΛΑΒΕ» σε εκείνους που εποφθαλμιούν την ακεραιότητα της πατρίδος μας.

Αυτό επιτάσσει η ιστορία μας!